

Home Isolation :

การกักตัวผู้ป่วยที่บ้าน

ท่ามกลางแสงสว่างจากหลอดไฟ ตรงกันข้ามกับความมืดภายนอกอาคาร ฉันนั่งมองเข็มนาฬิกาที่เดินไปอย่างช้า ๆ เข็มวินาทีค่อย ๆ ขยับไปที่ละนิดจนไปทับกับเข็มสัณและเข็มยาว เวลากำลังผ่านไปพันเที่ยงคืนไป นั่นบ่งบอกให้รู้ว่าได้ผ่านไปแล้วยังอีก 1 วัน และได้เข้าสู่วันใหม่อีกครั้งหนึ่งเหมือนเช่นทุก ๆ วันที่ผ่านมา

หน้าห้องฉุกเฉินในวันนี้ได้ถูกปิดกั้นด้วยแผงกั้นถนนหรือแบริเออร์ (Barrier) สีส้มเรียงรายเป็นแถวยาวตลอดแนวทางเข้าห้องฉุกเฉิน ซึ่งเป็นการปิดห้องฉุกเฉินชั่วคราวเนื่องจากมีผู้ป่วยจำนวนมากที่มารับการรักษา มากกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนผู้ป่วยเป็นผู้ที่ติดเชื้อ COVID-19 ที่มีอาการหนัก และยังไม่มียาหรือวัคซีนเนื่องจากเตียงในโรงพยาบาลก็ไม่เพียงพอเช่นเดียวกัน

ฉันเดินกลับมาที่แผนการกักตัวผู้ป่วยที่บ้าน หรือ Home Isolation อันเป็นที่ทำงานของฉันตลอดหลายเดือนที่ผ่านมา ยอดผู้ป่วยปัจจุบันของผู้ป่วยที่ได้รับการกักตัวที่บ้านมีเกือบ 1,000 ราย ความรุนแรงมีทั้งระดับสีเขียว สีเหลือง และสีแดง

ฉันคิดถึงผู้ป่วยที่บ้านของฉัน หากในคืนนี้มีผู้ป่วยที่อาการแย่งและจำเป็นต้องได้รับการรักษาในโรงพยาบาล ฉันจะต้องทำอะไร ฉันวางแผนและวางลำดับขั้นตอนในใจตามแนวทางปฏิบัติของโรงพยาบาล ซึ่งเป็นมาตรฐานในการทำงานเพื่อความปลอดภัยของผู้ป่วย

ความเจ็บปวดตอนที่ 1 ถูกแทรกขึ้นด้วยเสียงโทรศัพท์ เสียงจากปลายทางฟังดูร้อนรน เธอแนะนำตัวเองว่าเป็นลูกสาวของผู้ป่วยคนหนึ่งติดเชื้อ COVID-19 และอยู่ในความดูแลของ Home Isolation

คุณแม่ของเธอติดเชื้อมาแล้ว 1 สัปดาห์ ความรุนแรงอยู่ในระดับสีแดง เริ่มมีปัญหาเรื่องระดับออกซิเจนในเลือดลดลงในช่วงเช้า โดยใช้วิธีการวัดระดับออกซิเจนจากปลายนิ้ว ทาง Home Isolation ได้ส่งเครื่องผลิตออกซิเจนที่บ้านไปให้ผู้ป่วย แพทย์โรคติดเชื้อพยายามหาเตียงให้เข้ามารับการรักษาในโรงพยาบาล หากแต่ว่ามีผู้ป่วยที่อาการหนักกว่านั้นกำลังรับการรักษาอยู่จนเต็ม จึงจำเป็นต้องให้ผู้ป่วยเข้าอยู่ในรายชื่อที่ต้องเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลเป็นรายต่อ ๆ ไป

“ตอนนี้แม่เหนื่อยมากค่ะ หายใจแรงมาก หนูจะทำยังไงดี”

ฉันประเมินอาการเบื้องต้นจากการให้ข้อมูลของญาติทางโทรศัพท์ ผู้ป่วยไม่มีไข้ หายใจโดยใช้ออกซิเจนจากเครื่องผลิตออกซิเจน 3 ลิตรต่อนาที แต่ระดับออกซิเจนปลายนิ้วเริ่มลดต่ำลงประมาณ 93-94% (ค่าปกติอยู่ที่ 95-100%) ซีฟजरเต้นเร็ว ฉันคิดว่าคนไข้มีอาการไม่คงที่ อาจมีโอกาสแยลงได้ จึงรายงานแพทย์เวรเพื่อให้การรักษาต่อ

คุณหมอตระหนักถึงผู้ป่วยทางไกลผ่านโทรศัพท์ โดยเปิดกล้องโทรศัพท์เพื่อประเมินอาการ ผู้ป่วยดูหายใจเหนื่อยอย่างชัดเจน หน้าอกกระเพื่อมขึ้นลงตามแรงหายใจที่เหนื่อยหอบ ที่สำคัญผู้ป่วยเริ่มซึมหลับมากขึ้น เรียกปลุกตื่นยาก อันเป็นอาการที่น่ากังวลมากที่สุด

เบื้องต้นคุณหมอให้เพิ่มออกซิเจนเป็น 5 ลิตรต่อนาที ออกซิเจนปลายนิ้วเพิ่มขึ้นมา 95-96% แต่ซีฟजरยังคงเร็วอยู่ พิจารณาแล้วว่าต้องรับผู้ป่วยเข้าทำการรักษาในโรงพยาบาล แพทย์เวรจึงโทรศัพท์ปรึกษาแพทย์เฉพาะทางโรคติดเชื้อ ส่วนฉันโทรศัพท์ประสานงานที่ห้องฉุกเฉินเพื่อเตรียมรับผู้ป่วย

แต่เนื่องจากบ้านคนไข้อยู่ในเขตปริมณฑลที่มีระยะทางไกลจากโรงพยาบาลค่อนข้างมาก เราจึงให้ญาติเตรียมเดินทางไปโรงพยาบาลที่ใกล้บ้านมากที่สุดเพื่อเกิดกรณีฉุกเฉินที่รอไม่ได้

ใกล้ ๆ ติสสอง โทรศัพท์ดังขึ้นอีกครั้ง **“หมอ ๆ แม่หนูแยแล้ว เรียกไม่ตื่นแล้ว ทำยังไงดี บ้านหนูอยู่ในชุมชนรถเข้าไม่ได้ แล้วหนูก็แบกแม่ออกไปไม่ไหวด้วย ตอนนี้ที่บ้านมีหนูกับแม่สองคนที่ติดเชื้อ คนอื่นเค้าไม่กล้าเข้ามาช่วยเลย”**

ปัญหาที่ฉันกังวลก็เกิดขึ้นจริงได้ COVID-19 เป็นโรคที่ติดต่อได้ง่าย ไม่แปลกที่ไม่มีใครอยากเข้ามาใกล้ แต่ก็ต้องแลกด้วยการสูญเสียโอกาสในการช่วยเหลือผู้ป่วย

“พยาบาลกำลังรีบประสานงานให้อย่างเร่งด่วนที่สุดค่ะ” ใจฉันวิ่งไปถึงบ้านคนไข้แล้ว แต่ตัวฉันจริง ๆ นั้นยกโทรศัพท์ขึ้นอีกครั้งเพื่อประสานงานกับทีมกู้ชีพ

เนื่องจากคนไข้มีอาการไม่ตื่น การนำรถพยาบาลออกไปรับจำเป็นต้องมีทีมกู้ชีพหรือ EOS (Emergency On Solution) ซึ่งประกอบด้วยแพทย์เวชศาสตร์ฉุกเฉินและนักปฏิบัติการฉุกเฉินการแพทย์ (Paramedic) เพื่อเตรียมพร้อมในการกู้ชีพตั้งแต่ที่บ้าน บนรถพยาบาล จนกระทั่งถึงห้องฉุกเฉิน เพื่อให้ผู้ป่วยได้รับการรักษาพยาบาลอย่างทันท่วงทีและมีความปลอดภัยมากที่สุด

ทีมกู้ชีพเตรียมอุปกรณ์การแพทย์อย่างรวดเร็ว แต่งตัวด้วยชุดป้องกันส่วนบุคคล PPE (Personal Protective Equipment) ก้าวขึ้นรถพยาบาล พร้อมออกเดินทางในทันที

โทรศัพท์ที่ตั้งขึ้นอีกครั้ง ฉันรับด้วยจิตใจตื้อม ๆ ต่อม ๆ กลัวว่าจะมีข่าวร้ายจากปลายทาง

“หมอ ! แม่ผมจะตายแล้วนะ เมื่อไหร่จะมาสักที จะให้แม่ตายอยู่ที่บ้านหรือ !!!” เสียงจากปลายทางบอกให้รู้ถึงความขุ่นมัว

“ตอนนี้อาการคุณแม่เป็นยังไงบ้างคะ”

“ผมไม่รู้หรอก ผมอยู่อีกบ้าน แต่น้องสาวผมโทรมาบอกว่าแม่แยแล้วเนี่ย เมื่อไหร่จะมากัน”

“ตอนนี้ทีมกู้ชีพออกไปรับคุณแม่แล้วนะคะ ถ้าอาการเปลี่ยนแปลงยังไงรีบโทรหาพยาบาลที่อยู่กับคุณแม่โทรแจ้งพยาบาลนะคะ”

“ออกมาแล้วหรือ งั้นก็ใกล้จะถึงแล้วสินะ” แล้วปลายทางก็วางโทรศัพท์ลง ความเงียบได้เข้ามาปกคลุมอีกครั้งหนึ่ง ฉันค่อย ๆ วางหูโทรศัพท์ลง ทำความเข้าใจถึงความโกรธที่เกิดขึ้นของญาติ ไม่ว่าจะใคร หากผู้เป็นที่รักตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้ก็ย่อมมีอารมณ์กันได้บ้าง

โรคโควิด-19 ในยามมีดบาดเช่นนี้และเป็นช่วงเวลาเคอร์ฟิวตาม พ.ร.ก.ฉุกเฉินของรัฐบาล ทำให้ถนนทั้งสายโล่งเป็นอย่างดี คันเร่งของรถพยาบาลถูกเหยียบเกือบมิด แต่ด้วยระยะทางที่ไกลจึงต้องใช้เวลาเกือบชั่วโมง

ฉันโทรศัพท์ไปหาลูกสาวของคนไข้ สอบถามอาการเป็นระยะ ด้วยกลัวว่าอาการของคนไข้จะแยลงระหว่างรอรถพยาบาล

ดีสามกว่า ลูกสาวของคนไข้แจ้งว่ารถพยาบาลมาถึงหน้าชุมชนแล้ว หมอกำลังเดินเท้าเข้ามาพร้อมรถเคลื่อนย้ายผู้ป่วย เนื่องจากทางเข้าชุมชนแคบมาก รถพยาบาลไม่สามารถเข้ามาถึงบ้านได้

ดีสี่ผ่านไป โทรศัพท์ที่ตั้งขึ้นอีกครั้ง เสียงของผู้ชายคุ้นหูดังขึ้น

“หมอ.... รถพยาบาลมารับแม่ผมไปแล้วนะ ผม.... ผมโทรมาขอบคุณ ขอขอบคุณหมอม”

“ยินดีค่ะ” ฉันตอบสั้น ๆ แต่มีความหมายเช่นนั้นจริง ๆ

เกือบตีห้า ทีมกู้ชีพโทรศัพท์มาแจ้งว่าใกล้ถึงห้องฉุกเฉินแล้ว ผู้ป่วยปลอดภัย ห้องฉุกเฉินพร้อมรับผู้ป่วยในความดูแลต่อไป และทีมกู้ชีพยังใจดี นำเครื่องผลิตออกซิเจนที่บ้านที่ผู้ป่วยใช้งานนำมาคืนให้ Home Isolation เพื่อให้ผู้ป่วยคนอื่น ๆ ได้ใช้งานต่อไป เนื่องจากสถานการณ์ในตอนนี้นี้เครื่องผลิตออกซิเจนที่บ้านมีความจำเป็นมาก

แสงจากดวงอาทิตย์ค่อย ๆ ทอแสงในย่ำรุ่ง หน้าห้องฉุกเฉินในตอนนี้ได้เปิดพร้อมรับผู้ป่วยอีกครั้ง แผงกั้นถนนหรือแบริเออร์ (Barrier) สีส้มที่เรียงรายเป็นแถวยาวตลอดแนวทางเข้าห้องฉุกเฉินถูกนำออกไป

ฉันเดินกลับมาที่หน่วยกักตัวผู้ป่วยที่บ้านหรือ Home Isolation อีกครั้งด้วยชุด PPE พร้อมกับเครื่องผลิตออกซิเจนที่บ้านที่ถูกห่อหุ้มเพื่อป้องกันการแพร่กระจายเชื้อ และเตรียมนำไปทำความสะอาดเพื่อส่งต่อไปยังผู้ป่วยคนต่อไป

เสียงเพลงชาติดังขึ้นเมื่อแปดนาฬิกา ฉันลงเวรด้วยความรู้สึกที่บอกไม่ถูก หลายอย่างถูกอัดแน่นอยู่ในใจ หลากหลายความรู้สึกที่ประดังประเดเข้ามาตลอดทั้งคืน แต่ทุกอย่างที่ผ่านพ้นไปทำให้ฉันรู้สึกถึงคุณค่าในงานที่ทำท่ามกลางสถานการณ์ COVID-19 ที่รุนแรง **ทุกชีวิตมีความหมายและฉันจะพยายามทำให้ความหมายของทุกชีวิตมีค่าต่อไป** นั่นทำให้ฉันยังคงมีพลังและมีความมุ่งมั่นที่จะนำพาผู้ป่วยฝ่าฟันวิกฤตเหล่านี้ไปด้วยกัน จนกว่า COVID-19 จะผ่านพ้นไป